

DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 14. JULI 1983¹

Maria Mascetti
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — reetablering af karriere efter fravær — søgsmålsinteresse«

Sag 145/80

I sag 145/80,

MARIA MASCETTI, tjenestemand ved De europæiske Fællesskaber, ved advokat C. Ribolzi, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat V. Biel, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved O. Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat P. De Caterini, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske konsulent, M. Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om — på dette trin af retsforhandlingerne — om reetablering af sagsøgerens karriere med hensyn til hendes anciennitet inden for løntrinet,

har

¹ — Processprog: Italiensk.

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: G. F. Mancini

justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgeren blev den 1. marts 1961 ansat som chefsekretær ved Det fælles Forskningscenter (FFC) i Ispra. Fra den 18. november 1974 udeblev hun fra tjenesten, men perioden indtil den 14. december 1974 er som følge af en efterfølgende brevveksling blevet betragtet som resterende årlig ferie for 1974. Efter at der den 14. december 1974 blev afsagt fængslingskendelse over hende for en påstået politisk lovovertrædelse, gav FFC's afdeling for administration og personale hende den 9. januar 1975 meddelelse om, at der i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 60 (som finder analog anvendelse på ansatte ved forskningscentrene) var tale om en

ubeføjet udeblivelse, og at udbetalingen af hendes løn ville blive suspenderet.

Den 20. februar 1975 afviste FFC en af sagsøgeren indgivet anmodning om tjenestefrihed af personlige årsager. Ved dom af 16. december 1976 (sag 2/76, Sml., s. 1975) frifandt Domstolen Kommissionen for sagsøgerens påstand om annullation af nævnte afgørelse.

Direktøren for FFC i Ispra opfordrede i skrivelse af 23. marts 1977 sagsøgeren til at indgå en kontrakt om midlertidig ansættelse i henhold til de nye vilkår for de ansatte, der lønnes over forskningsbevillingerne, som var trådt i kraft den 30. oktober 1976. I henhold til den tilbudte kontrakt skulle sagsøgeren indplaceres »i kategori C, lønklasse 1, med virkning fra den 30. oktober 1976«, medmindre der »træffes en anden afgørelse i forbindelse med hendes nuværende fravær fra tjenesten«. Ifølge skrivelsen havde sagsø-

geren en frist på seks måneder til at acceptere tilbudet. Hun accepterede det inden for den fastsatte frist, men gjorde samtidig opmærksom på, at hun ikke var i stand til at komme til Ispra for at underskrive kontrakten.

I skrivelse af 14. november 1977 krævede sagsøgeren bl.a., at man fandt frem til en klar ordning såvel med hensyn til det kontraktsmæssige (underskrift af den tilbudte kontrakt) som til spørgsmålet om hendes løn. Den 15. februar 1978 meddelte generaldirektøren sagsøgeren, at hun kunne underskrive kontrakten, så snart hun var i stand til at møde på arbejde.

Den 15. november 1978 fik hun desuden meddelelse om, at »socialforsikringsbidragene til INPS og INAM i Varese var blevet indbetalt til og med den 31. december 1974«.

Ved dom af 14. juli 1978 blev sagsøgeren frifundet for ovennævnte lovovertredelse, og hun genoptog sit arbejde i Ispra mod slutningen af 1978, endnu før dommen blev retskraftig.

Efter at hun var vendt tilbage til Ispra, fik hun forelagt en kontrakt, som hun underskrev den 30. november 1978, og hvis artikel 3 lyder således:

»Den ansatte er indplaceret i kategori C, lønklasse 1, løntrin 6. Ancienniteten inden for lønklassen regnes fra den 1. december 1978. Ancienniteten inden for løntrinnet regnes fra den 1. september 1977«.

Sagsøgeren må have gjort indsigelse mod denne klausul, idet man den 26. marts 1979 meddelte hende, at kontrakten ville blive »ændret til at omfatte lønklasse C 1/7, således som det havde været tilbudt hende i skrivelsen af 23. marts

1977«, og i den nye kontrakt, som sagsøgeren underskrev den 12. april 1979, blev ancienniteten inden for lønklassen fastsat til den 30. oktober 1976. Til gengæld blev ancienniteten inden for det nye løntrin først regnet fra den 1. november 1977.

Sagsøgeren protesterede den 26. maj 1979 skriftligt mod dette punkt, idet hun gjorde gældende, at ancienniteten inden for løntrinnet efter hendes egne beregninger burde være regnet fra den 1. oktober 1975.

Den 10. august 1979 tilstillede administrationen sagsøgeren en skrivelse med følgende indhold:

»I fortsættelse af min skrivelse af 11. juli 1979 og som svar på Deres memorandum 12/136/79 af 25. maj 1979 beklager jeg at måtte meddele Dem, at jeg kun kan bekræfte Deres anciennitet i løntrin 7 af lønklasse C 1.

Den juridiske tjeneste mener nemlig, at den pr. 30. oktober erhvervede anciennitet inden for løntrinnet først kan regnes fra det tidspunkt, hvor De faktisk genoptog Deres arbejde, det vil sige i december 1978«.

På foranledning af endnu en skrivelse fra sagsøgeren sendte administrationen i Ispra hende den 2. oktober 1979 den pågældende skrivelse fra den juridiske tjeneste.

Den 7. november 1979 tilstillede sagsøgeren chefen for afdelingen for »Administration og personale« en skrivelse, hvori hun krævede:

»— at hendes karriere som ansat ved Forskningscentret og som midlerti-

- digt ansat retableres i fuldt omfang uden afbrydelse og med godskrivning af de stigninger, der finder sted hver andet år inden for løntrin, således som de er ydet hendes kolleger i samme kategori,
- at den løn, som er forfalden til betaling under hendes fravær, og som hun har til gode som følge af den ovenfor krævede retablering af hendes karriere, udbetales hende fuldt ud,
- at forsikringspræmierne, som man på vilkårlig måde suspenderede betalingen af efter den 31. december 1974 (skrivelse fra Kommissionen af 15. november 1978) betales fuldt ud,
- at differencen i forhold til de udtrædelsespenge, som hun har ret til som ansat ved Forskningscentret, og som kun er beregnet frem til den 31. december 1974, udbetales hende, og
- at der ikke sker nogen forringelse af hendes pensionsrettigheder, der bør omfatte tidspunktet helt tilbage til datoen for ikrafttrædelsen af hendes kontrakt som midlertidigt ansat.
- Da hun ikke modtog noget svar, anlagde hun den 13. juni 1980 nærværende sag.
2. I stævningen har sagsøgeren under henvisning til sin skrivelse af 7. november 1979 nedlagt følgende påstande:
- annullation af Kommissionens afvisning af i enhver henseende at anerkende den periode, hvori sagsøgeren har været tvunget til fravær, som fuldgyldig tjenesteperiode;
- det statueres, at Kommissionen er forpligtet til at retablere sagsøgerens karriere i dens fulde omfang samt til at udbetale samtlige heraf følgende ydelser, som allerede angivet i klagen.
3. Kommissionen har påstået sagen afvist som for sent anlagt.
4. Ved mellemdom af 14. juli 1981 (Sml., s. 1975) udtalte Domstolen, at sagen kunne antages til realitetsbehandling »for så vidt angår kravet om anciennitet inden for løntrinnet«, mens »[sagsøgeren] for så vidt angår sagens øvrige klagepunkter, det vil sige, om betaling af løn, krav på pension, socialforsikringsbidrag og godtgørelse for ophævelse af kontrakten som ansat ved Forskningscentret ... har ladet hengå et år, inden hun fremkom med de i skrivelsen af 7. november 1979 indeholdte krav, [hvorfor] disse åbenbart [er] blevet gjort gældende efter fristens udløb, [og] ... sagen for disses vedkommende må afvises«.
5. Som følge af dommen foreslog Kommissionen sagsøgeren, at der blev udarbejdet en tilføjelse til kontrakten om, at hun blev indplaceret i løntrin 8 med virkning fra den 1. december 1978, hvor hun genoptog sit arbejde.
6. Kommissionen har i et dokument, som den indgav til Domstolen den 19. oktober 1981, understreget, at løntrin 8 er sidste løntrin inden for lønklasse 1 i kategori C. Da sagsøgerens påstande, blandt andet med hensyn til hendes løn for tidsrummet forud for hendes genoptagelse af arbejdet den 1. december 1978, blev afvist af Domstolen, har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke kan opnå mere ved at fortsætte sagen. Kommissionen har følgelig anmodet Domstolen om at udtale, at søgsmålet på

grund af sagsøgerens manglende retlige interesse er blevet uden genstand, og at afsige dom om, at det er uforholdt at tage stilling til sagen.

7. På et spørgsmål fra Domstolen har sagsøgeren i sit skriftlige svar af 25. februar 1982 fastholdt, at hun havde en virkelig interesse i, at Domstolen træffer afgørelse vedrørende realiteten.

Ved kendelse af 6. maj 1982 har Domstolen (anden afdeling) besluttet at forene sagsøgtens påstand om, at det er uforholdt at tage stilling til sagen, med realitetsspørgsmålet.

8. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

I replikken har *sagsøgeren* nedlagt påstand om, at Domstolen giver sagsøgeren medhold i hendes krav om:

— at hendes karriere reetableres uden afbrydelse af hendes anciennitet i tjenesten og med følgende stigning i løntrin:

C 1/6 med virkning fra den 1. oktober 1973

C 1/7 med virkning fra den 1. oktober 1975

C 1/8 med virkning fra den 1. oktober 1977.

Hun har desuden udtrykt håb om, at Domstolen delvis anerkender hendes

krav på de økonomiske ydelser, der er forbundet med den således anerkendte anciennitet.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— principalt, at det statueres, at søgsmålet er uden genstand på grund af sagsøgerens manglende søgsmålsinteresse, og at det fastslås, at det er uforholdt at tage stilling til sagen;

— subsidiært frifindelse;

— at sagsøgeren under alle omstændigheder tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Påstanden om, at det er uforholdt at tage stilling til sagen

1. *Kommissionen* har anført, at Domstolen bør fastslå, at søgsmålet er uden genstand på grund af sagsøgerens manglende søgsmålsinteresse. Den del af realitetsspørgsmålet, der skal tages stilling til efter Domstolen dom af 14. juli 1981, vedrører udelukkende beregningen af sagsøgerens anciennitet i løntrinnet, mens enhver reetablering af hendes karriere for perioden forud for den 1. december 1978 fremover er udelukket. Sagsøgeren rykkede op i løntrin 8 den 1. november 1979, som er sidste løntrin i lønklasse C 1. Sagsøgeren har følgelig fra det tidspunkt, hvor hun faktisk genoptog arbejdet, nemlig den 1. december 1978, kun været et år fra sin karrieres højdepunkt i økonomisk henseende. Hun har således ikke haft anden interesse end at fremrykke sin oprykning til 8. løntrin med et år. Da ansættelsesmyndighedens forslag over for sagsøgeren netop indebærer, at hendes anciennitet i løntrin 8 regnes fra den 1. december 1978, kan sagsøgeren ikke opnå yderligere fordele.

2. Efter *sagsøgerens* opfattelse fastslog Domstolen i dommen af 14. juli 1981, at hendes påstande vedrørende retableringen af hendes karriere og en korrekt vurdering af hendes anciennitet skulle fremmes til realitetsbehandling. Da nærværende tvist således ikke udelukkende vedrører ancienniteten inden for lønklassen, men snarere ancienniteten i tjenesten, har *sagsøgeren* en konkret interesse i at fortsætte sagen.

Med sin protest af 26. maj 1979 mod fastsættelse af ancienniteten inden for løntrinnet har *sagsøgeren* desuden i realiteten ville inddrage alle de økonomiske følger. I øvrigt blev dommen af 14. juli 1978, hvorved *sagsøgeren* blev frifundet, først endelig den 27. december 1979, idet anklagemyndigheden på det tidspunkt opgav yderligere retsforfølgning. *Sagsøgerens* klage af 7. november 1979 kan således på ingen måde betragtes som for sent indgivet.

Endelig har Kommissionen aldrig truffet en udtrykkelig afgørelse vedrørende *sagsøgerens* klagepunkter, bortset fra klagepunktet vedrørende ophævelsen af lønudbetalingen.

B — Realiteten

1. *Sagsøgeren* har fremført tre anbringender:

- a) tilsidesættelse af vedtægtens artikel 60, idet dog nævnte bestemmelse ikke er egnet til en endelig løsning på nærværende sag. Det forekommer desuden fejlagtigt at lade den finde anvendelse, idet den regulerer tilfælde

af udbeføjet udeblivelse — og dette endda foreløbigt — ligesom det følger af nævnte artikel, at der kan tages hensyn til de begivenheder, der ligger til grund for udeblivelsen;

- b) krænkelse af almindelige retsgrundsætninger, som er af betydning ved anvendelsen af traktaterne og den afledte fællesskabsret, idet *sagsøgerens* fravær skyldtes en force majeure-situation eller i det mindste en absolut nødvendig tilstand. Administrationen har i øvrigt tilsidesat proportionalitetsprincippet, idet den på den ene side ikke har truffet nogen disciplinære foranstaltninger over for *sagsøgeren* og på den anden side har ladet hende bære alvorlige følger, nemlig tabet af fire års løn og anciennitet;

- c) tilsidesættelse af fundamentale rettigheder samt af Konventionen til beskyttelse af Menneskerettighederne og grundlæggende Frihedsrettigheder, idet konventionen blandt andet sikrer retten til beskyttelse mod vilkårlig anholdelse og frihedsberøvelse.

2. *Kommissionen* har anført, at den i tilstrækkelig grad har taget hensyn til *sagsøgerens* særlige situation. *Kommissionen* har således bestridt, at den har tilsidesat vedtægtens artikel 60 eller almindelige retsgrundsætninger. Artikel 60 er udtryk for et mere almindeligt og grundlæggende princip i vedtægten, hvorefter udbetalingen af vederlaget sættes i snæver forbindelse med det konkrete forløb af den ansattes erhvervsarbejde.

Kommissionen mener heller ikke, at den har tilsidesat proportionalitetsprincippet. Selv om det er rigtigt, at en tjenestemand, der er suspenderet som følge af en disciplinærsag, bibeholder i det mindste en del af sin løn, kunne den i vedtægtens artikel 76 hjemlede mulighed for at give »gaver, lån eller forskud« til en tjeneste-

mand eller en forhenværende tjenestemand, der befinder sig i en særlig vanskelig situation, have mildnet følgerne af anvendelsen af artikel 60.

Endelig kan sagsøgeren ikke i den foreliggende sag påberåbe sig Konventionen til beskyttelse af Menneskerettigheder og grundlæggende Frihedsrettigheder, idet Kommissionen ikke kan gøres ansvarlig for nogen akt eller adfærd, der har krænket sagsøgers frihed.

IV — Mundtlig forhandling

I restmødet den 28. april 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren ved advokat G. Marchesini, Milano, og Kommissionen ved advokat P. De Caterini.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. maj 1983.

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 13. juni 1980, har Maria Mascetti, der er midlertidigt ansat ved Det fælles Forskningscenter i Ispra (herefter benævnt FFC), anlagt sag med påstand om dels annullation af Kommissionens afvisning af i enhver henseende at anerkende den periode mellem december 1974 og november 1978, hvori sagsøgeren har været fraværende, som fuldgyldig tjenesteperiode, dels at det statueres, at Kommissionen er forpligtet til at retablere hendes karriere og derfor retablere hendes økonomiske rettigheder, det vil sige godskrivning af de stigninger i løntrin, der finder sted hvert andet år, udbetaling af den løn, de forsikringsbidrag, der er forfaldne under hendes fravær, samt differencen i forhold til de udtrædelsespenge, som hun har ret til som ansat ved Forskningscentret, og endelig til ikke at iværksætte nogen forringelse af hendes pensionsrettigheder på grund af hendes fravær.
- 2 Når sagsøgeren, som på det pågældende tidspunkt var ansat ved FFC's anlæg i Ispra og med virkning fra 1. oktober 1973 var indplaceret på løntrin 6 i en lønklasse svarende til C 1, udeblev fra tjenesten, skyldtes det, at hun forlod Italien for at undgå fængsling i henhold til en herom afsagt kendelse i forbindelse med en straffesag. Kommissionen, som fandt hendes udeblivelse fra tjenesten udbeføjet, suspenderede i januar 1975 udbetalingen af hendes løn under henvisning til tjenestemandsvedtægtens artikel 60, som finder analog anvendelse på ansatte ved forskningscentre. Ikke desto mindre fik sagsøgeren i marts 1977 efter en ændring af vilkårene for de øvrige ansatte,

hvorved begrebet »ansat ved Forskningscentret« blev afskaffet, tilbudt en ansættelseskontrakt som midlertidigt ansat med indplacering i kategori C, lønklasse 1, løntrin 7, til ikrafttræden pr. 30. oktober 1976. Hun accepterede tilbudet, men erklærede samtidigt, at hun ikke var i stand til at komme til stede i Ispra for at underskrive kontrakten. Administrationen meddelte herefter sagsøgeren, at kontrakten kunne skrives under, så snart hun kunne indfinde sig på sin arbejdsplads.

- 3 Efter at Corte d'assise di Roma havde frifundet sagsøgeren ved dom af 14. juli 1978, genoptog hun sit arbejde i slutningen af 1978. Den 30. november 1978 underskrev hun en første kontrakt som midlertidigt ansat, hvorefter hun skulle indplaceres i kategori C, lønklasse 1, løntrin 6, med fastsættelse af anciennitet inden for lønklassen til den 1. december 1978 og af anciennitet inden for løntrinnet til den 1. september 1977. I kontrakten sås der bort fra hele den periode, hvor sagsøgeren havde været fraværende, for så vidt angik beregningen af hendes anciennitet. Hun gjorde indsigelse mod disse vilkår, og administrationen udarbejdede en ny kontrakt, som sagsøgeren underskrev i april 1979. I henhold til denne kontrakt blev ancienniteten inden for lønklassen fastsat til den 30. oktober 1976, og sagsøgeren blev indplaceret på løntrin 7 med virkning fra 1. november 1977. Den 26. maj 1979 protesterede sagsøgeren skriftligt mod dette sidste punkt, men ved skrivelse af 10. august 1979 bekræftede administrationen ancienniteten inden for løntrinnet som angivet i sidstnævnte kontrakt, idet man ved beregningen af ancienniteten havde taget hensyn til sagsøgerens udeblivelse, indtil ordningen vedrørende ansatte ved forskningscentre blev ophævet.
- 4 Den 7. november 1979 rettede sagsøgeren atter henvendelse til administrationen ved skrivelse indeholdende alle de krav, som senere blev fremsat i stævningen. Da hun ikke modtog svar på skrivelsen, anlagde hun nærværende sag.
- 5 Ved mellemdom af 14. juli 1981 (Sml., s. 1975) fastslog Domstolen, at sagen kunne fremmes til realitetsbehandling med hensyn til påstanden om beregningen af sagsøgerens anciennitet inden for løntrinnet. For så vidt angik

sagens øvrige klagepunkter, det vil sige om betaling af løn, krav på pension, socialforsikringsbidrag og godtgørelse for ophævelse af kontrakten som ansat ved Forskningscentret, fastslog Domstolen, at da sagsøgeren havde ladet hengå et år, inden hun fremkom med de i skrivelsen af 7. november 1979 indeholdte krav, var disse klart blevet gjort gældende efter fristens udløb. Domstolen afviste derfor de nævnte påstande.

- 6 På foranledning af dommen foreslog Kommissionen sagsøgeren et kontraktstillæg, hvorefter sagsøgeren skulle indplaceres i løntrin 8 fra den 1. december 1978, hvor hun faktisk genoptog arbejdet. Sagsøgeren accepterede ikke forslaget og opretholdt således søgsmålet.

- 7 I svarskriftet har Kommissionen foretaget en undersøgelse af, hvilken betydning ancienniteten inden for løntrinnet vil have for sagsøgerens nuværende og fremtidige situation. Da løntrin 8 er det sidste i lønklasse 1 inden for kategori C, vil ændringen af ancienniteten inden for nævnte løntrin til den dato, hvor sagsøgeren faktisk genoptog arbejdet, betyde, at sagsøgeren vil få udbetalt den højeste løn inden for den pågældende kategori. I forbindelse med forfremmelsesprocedurer tages der hensyn til anciennitet i tjenesten og inden for lønklassen, men aldrig til anciennitet inden for løntrinnet. Ancienniteten inden for løntrin 8 i lønklasse 1 i kategori C har således ingen betydning for sagsøgerens indplacering i kategori B ved sagsøgerens eventuelle oprykning til sidstnævnte kategori. Desuden afhænger hendes krav på pension og andre sociale fordele alene af det tidsrum, hun faktisk har arbejdet, samt af bidragene. Selv med hensyn til de særlige ordninger, der tidligere har fundet anvendelse med henblik på at lette tjenestemændenes fratræden, er der aldrig blevet taget hensyn til ancienniteten inden for løntrinnet. Sagsøgeren har således ingen konkret interesse i at blive indplaceret på løntrin 8 med virkning fra et tidspunkt, der ligger forud for det af Kommissionen tilbudte. Kommissionen har af den grund nedlagt påstand om, at Domstolen statuerer, at søgsmålet er uden genstand på grund af manglende retlig interesse, samt at det er ufornuddent at tage stilling til sagen.

- 8 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at hendes karriere reetableres uden afbrydelse af ancienniteten inden for tjenesten. Hun har understreget, at hun på baggrund af sin tidligere nævnte anciennitet fra den 1. oktober 1973 bør

indplaceres på løntrin 7 med virkning fra 1. oktober 1975 og på løntrin 8 med virkning fra 1. oktober 1977. Hun har desuden udtrykt håb om, at Domstolen delvis vil anerkende hendes ret til de økonomiske ydelser, som er uløseligt forbundet med den således anerkendte anciennitet.

- 9 Til støtte for sin påstand har sagsøgeren gjort gældende, at Domstolen i mellemdommen fastslog, at hendes krav om reetablering af karrieren og om en korrekt vurdering af hendes anciennitet i tjenesten kunne fremmes til realitetsbehandling. Tvisten drejer sig følgelig ikke udelukkende om ancienniteten inden for løntrinnet og lønklassen, men snarere om ancienniteten i tjenesten, som utvivlsomt har stor betydning for hendes karriereforløb, selv om den ikke umiddelbart har nogen betydning i økonomisk henseende. I forbindelse med bemærkningerne om de økonomiske ydelser har sagsøgeren hævdet, at hendes skrivelse af 7. november 1979 på ingen måde kan betragtes som for sent indgivet, for sagsøgerens protest af 26. maj 1979 mod ancienniteten inden for løntrinnet omfattede i virkeligheden også alle følgerne af økonomisk karakter. Desuden blev dommen af 14. juli 1978, hvorved sagsøgeren blev frifundet, først endelig, efter at sagsøgeren havde fremsat sine krav i november 1979. Endelig har Kommissionen aldrig taget udtrykkelig stilling til de fleste af sagsøgerens klagepunkter. På grundlag af alle disse bemærkninger har sagsøgeren konkluderet, at hun har en konkret og fornøden interesse i at fortsætte sagen.
- 10 Denne argumentation fra sagsøgerens side kan ikke tiltrædes. I mellemdommen afviste Domstolen endeligt alle sagsøgerens, påstande, bortset fra påstanden om ancienniteten inden for løntrinnet, og sagsøgeren har ikke fremført nogen omstændighed, der ikke var kendt før nævnte doms afsigelse, som således kan begrunde en ændring af mellemdommen.
- 11 Kommissionen har desuden påvist, og er ikke på det punkt blevet modsagt af sagsøgeren, at sagsøgeren ikke har nogen konkret interesse i, at hendes anciennitet i løntrin 8 i lønklasse C 1 rykkes tilbage til et tidspunkt, der ligger forud for det af Kommissionen tilbudte, hverken i økonomisk henseende eller med hensyn til sagsøgerens fremtidige karriere.

- 12 Sagsøgerens påstande er herefter blevet uden genstand, og det er følgelig uforholdent at tage stilling til dem.

Sagens omkostninger

- 13 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 5, er Domstolen frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt sagen afvises.
- 14 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Det er uforholdent at tage stilling til sagen.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

Pescatore

Due

Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1983.

For justissekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justissekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling